

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE YEAR OF THE FLOOD

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Λονδίνο 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η χρονιά της πλημμύρας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Margaret Atwood

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μπελίκα Κουμπαρέλη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© O.W. Toad, 2009

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Victoria Sawdon

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2010, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-855-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoïou Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

Η

ΧΡΟΝΙΑ

ΤΗΣ

ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

Μετάφραση: Μπελίκα Κουμπιπέλη

Για τον Γκρέμι και την Τζεξ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Ο Κήπος</i>	11
Η Ημέρα της Δημιουργίας	23
Το Συμπόσιο του Αδάμ και όλων των Πρωτευόντων Θηλαστικών	73
Το Φεστιβάλ των Κιβωτών	119
Ο Άγιος Εουέλ των Άγριων Τροφών	163
Η Ημέρα του Τυφλοπόντικα	205
Πρωταπριλιάτικο Ψάρι	247
Η Γιορτή του Συνετού Φιδιού	291
Ημέρα Επικονίασης	337
Αγία Νταιάν, η μάρτυρας	371
Η Ημέρα του Αρπακτικού	405
Της Οσιομάρτυρος Ρέιτσελ και όλων των Πτηνών	431
Του Αγίου Τέρι και όλων των Οδοιπόρων	471
Της Αγίας Ιουλίας και όλων των Ψυχών	495
Ευχαριστίες	507

Ο ΚΗΠΟΣ

Ποιος είν' αυτός που φροντίζει τον Κήπο,
έναν Κήπο τόσο πράσινο;

Ήταν κάποτε ο ωραιότερος Κήπος,
όπου τα αγαπημένα Πλάσματα του Θεού
κολυμπούσαν, πετούσαν κι έπαιζαν.

Όμως ήρθαν οι λαίμαργοι άρπαγες
και σκότωσαν τα πάντα.

Κι όλα τα Δέντρα που άνθιζαν
και μας έδιναν εξαίσια φρούτα

θάφτηκαν σε κύματα άμμου
μαζί με τα φύλλα, τα κλαριά και τις ρίζες.

Κι όλα τα απαστράπτοντα Ύδατα
κατάντησαν λερό λασπουριό.

Κι όλα τα Πετούμενα τα πολύχρωμα
σταμάτησαν πια τα χαρωπά τραγούδια.

Αχ, Κήπε, αχ, αγαπημένε Κήπε
θα σε πενθώ στον αιώνα τον άπαντα.

Όσπου να εγερθούν οι Κηπουροί
να σου ξαναδώσουν τη Ζωή σου.

Απ' το άγραφο βιβλίο *Ύμνοι των Κηπουρών του Θεού*

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ, Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

Η Τόμπι ανεβαίνει το ξημέρωμα στην ταράτσα να δει την ανατολή. Χρησιμοποιεί για μπαστούνι το ξύλο της σφουγγαρίστρας. Το ασανσέρ είναι χαλασμένο από καιρό και η σκάλα γλιστράει απ' την υγρασία κι έτσι πρέπει να προσέχει, γιατί άμα σκουντουφλήσει και πέσει, δεν υπάρχει κανείς να τη βοηθήσει.

Με τις πρώτες ζέστες η ομίχλη υψώνεται απ' τα δέντρα απέναντι απ' την ταράτσα της ως κάτω στη ρημαγμένη πόλη. Την κυκλώνει η γνωστή μυρωδιά καμένου στην ατμόσφαιρα, μια οσμή από καραμέλα, άσφαλτο και ταγκίλα κρέατος, ανακατεμένη με την μπόχα των φλεγόμενων σκουπιδιών στις χωματερές που σβήνουν απ' τις πρόσφατες βροχές. Οι μακρινοί εγκαταλειμμένοι ουρανοξύστες μοιάζουν με τα κοράλλια ενός αρχαίου ύφαλου – ξεπλυμένοι, άχρωμοι, στερημένοι από κάθε ίχνος ζωής.

Όμως υπάρχει ακόμα ζωή. Τα πουλιά τιτιβίζουν – πρέπει να 'ναι σπουργίτια. Οι τσιριχτές φωνούλες τους ακούγονται πεντακάθαρα, σαν νυχιές σε τζάμι, γιατί δεν υπάρχει πια κίνηση στις λεωφόρους. Άραγε έχουν αντιληφθεί και τα πουλιά αυτή την ησυχία, αυτή την απουσία μηχανών; Κι αν ναι, νιώθουν πιο ευτυχημένα; Η Τόμπι δεν έχει ιδέα. Αντίθετα

με κάποιους άλλους Κηπουρούς –τους πιο θρησκόληπτους ή ίσως τους πιο ντοπαρισμένους–, δεν πίστεψε ποτέ ότι μπορεί να καταλάβει τη γλώσσα των πουλιών.

Ο ήλιος φωτίζει την ανατολή κοκκινίζοντας την γκριζομπλέ θολούρα που καλύπτει τον μακρινό ωκεανό. Τα όρνια που κουρνιάζουν στους μετασχηματιστές με τους μεταλλάκτες νερού τινάζονται για να στεγνώσουν τα φτερά τους – μαύρες ομπρέλες στους υδροηλεκτρικούς στύλους. Ύστερα ανεβαίνουν ψηλά στον ουρανό κάνοντας κύκλους. Όποτε κάποιο ορμάει άξαφνα προς τα κάτω, σημαίνει ότι ανακάλυψε ψοφίμι.

Τα όρνεα είναι φίλοι μας, δίδασκαν οι Κηπουροί. Εξαγνίζουν τη γη απ' τη σωματική αποσύνθεση. Είναι θεόσταλτοι μαύροι άγγελιοι. Φανταστείτε τη φρίκη αν δεν υπήρχε θάνατος.

Η Τόμπι αναρωτιέται αν πιστεύει ακόμα κάτι τέτοια.

Τα πάντα αλλάζουν όταν τα ζεις.

Στην ταράτσα έχουν απομείνει μερικές γλάστρες με άγρια πια φυτά και λίγα παγκάκια σε απομίμηση ξύλου. Υπήρχε και τέφρα για τον ήλιο, όμως την πήρε ο αέρας. Παλιά έκαναν εδώ πάνω κοκτέιλ πάρτι. Η Τόμπι κάθεται σ' ένα παγκάκι για να επιθεωρήσει την περιοχή κάτω με τα κιάλια της. Την κεντρική λεωφόρο με τα φωσφορίζοντα φούξια πεζοδρόμια – που τώρα πια θυμίζουν καμένα μαλλιά με μοβ ανταύγειες και ξεθωριάζουν καθώς δυναμώνει το φως της ημέρας. Τη δυτική πύλη που διατηρεί το μεξικάνικο στυλ της με τα έντονα ροζ, τσουρουφλισμένα πια και τους σωρούς από σαραβαλιασμένα αυτοκίνητα απ' έξω.

Τα παρτέρια πνίγονται απ' τα γαϊδουράγκαθα και τις κολιτσίδες, όπου μεταλλαγμένες τεράστιες μπλε νυχτοπεταλούδες Κουντζού πεταρίζουν κουρασμένα. Τα χαλασμένα σιντρι-

βάνια γεμάτα ελώδη νερά στον πάτο τους. Στο πάρκινγκ έχει ξεμείνει ένα ροζ αυτοκινητάκι του γκολφ και δύο ροζ μίνι βαν του Άνουγιου Σπα με το διαφημιστικό λογότυπο στο πλάι, όπου ένα πρόσωπο κλείνει το μάτι. Υπάρχει κι ένα τέταρτο στραπατσариμένο μίνι βαν πάνω σ' ένα δέντρο. Μέχρι χθες απ' το παράθυρό του κρεμόταν ένα χέρι. Σήμερα δεν υπάρχει τίποτε.

Οι εκτάσεις με το γκαζόν έχουν γεμίσει από ψηλά αγριόχορτα. Εδώ κι εκεί παράξενα λοφάκια με δηλητηριώδη χόρτα: ανθισμένες ασκληπιάδες, ρεπανόχορτα, μπλαβιά ραδίκια κι ανάμεσά τους κάποιο σκισμένο κομμάτι υφάσματος, η λάμψη ενός οστού. Το τελευταίο είναι απομεινάρι κάποιου που έπεσε ενώ έτρεχε για να γλιτώσει. Η Τόμπι τους παρακολουθούσε απ' την ταράτσα, κρυμμένη πίσω απ' τις γλάστρες. Μερικοί ζητούσαν βοήθεια, λες και ήξεραν ότι τους έβλεπε από ψηλά. Όμως πώς να τους βοηθήσει;

Η πισίνα έχει σκεπαστεί από σαπισμένα βρύα και βατράχια. Τροφή για τους κάθε είδους και μεγέθους μεταλλαγμένους ερωδιούς που ορμάνε μόλις βγαίνουν στα ρηχά. Κάποια εποχή η Τόμπι ψάρευε ψόφια ζωάκια απ' την πισίνα. Λαγούς, ποντίκια, κουνάβια με μαδημένες ουρές και ρακούν με μουσούδια σαν μάσκα ληστή – όλα με τη χαρακτηριστική πρασινωπή φωτοβολία. Όμως τώρα πια τα αφήνει στην ησυχία τους. Ίσως η σήψη των μεταλλαγμένων ψοφιμιών να συντελέσει στη δημιουργία καινούργιων ειδών ψαριών. Ίσως κάποτε η πισίνα να εξελιχθεί σε κάτι σαν βαλτολίμνη.

Υπάρχει περίπτωση να φάει αυτά τα ψάρια του μέλλοντος; Όχι βέβαια!

Όχι ακόμα βέβαια.

Στρέφει τα κιάλια της προς την πλευρά του δάσους με τα δέντρα, τα αναρριχώμενα, τους θάμνους, την οργιώδη φύση

για να δει αν κινείται κάτι. Αν υπάρχει κάτι επικίνδυνο στην περιοχή, απ' αυτό το δάσος θα ξεφυτρώσει. Όμως τι είδους κίνδυνος θα είναι; Δεν μπορεί να φανταστεί.

Τη νύχτα ακούγονται οι γνωστοί θόρυβοι: μακρινά γαβγίσματα, ροκανίσματα ποντικιών, τζιτζίκια, βατράχια. Και το τρελό χτυποκάρδι της που αντιλαλεί στ' αυτιά της. Ζντουπ, μπουπ, ζντουπ, μπουπ. Σαν βαριά σκούπα που μαζεύει ξερά φύλλα.

«Πήγαινε για ύπνο», λέει δυνατά στον εαυτό της. Όμως από τότε που έμεινε ολομόναχη στο κτίριο, δεν κοιμάται πια καλά. Μερικές φορές ακούει σπαραχτικές φωνές ή γυναικείες κουβέντες – αντίλαλοι απ' τις παλιές αγχωμένες πελάτισσες του σπα που έρχονταν εδώ για λίγη χαλάρωση κι ανανέωση. Ακούει ήχους από βουτιές στην πισίνα και τα βήματά τους στο κατεστραμμένο γκαζόν. Όλες εκείνες τις ροζ φωνούλες των γυναικών που γλύκαιναν μόλις ηρεμούσαν.

Άλλες φορές ακούει τις φωνές των Κηπουρών να μουρμουρίζουν ή να υμνούν. Ή παρέες παιδιών που γελάνε, ψηλά στον Βραχοταρατσόκηπο της Εδέμ. Ο Αδάμ-Ένα, η Νουάλα, ο Μπερτ. Και η Γριά Πιλάρ με τις μέλισσές της. Και ο Ζεμπ. Αν ξει κάποιος από αυτούς, λογικά θα είναι ο Ζεμπ. Περιμένει ανά πάσα στιγμή να τον δει να διασχίζει τη λεωφόρο ή να βγαίνει απ' το δάσος.

Δεν μπορεί. Πρέπει να έχει πεθάνει και ο Ζεμπ. Καλύτερα να κρατήσει αυτή τη σκέψη. Να κάνει οικονομία στις ελπίδες της.

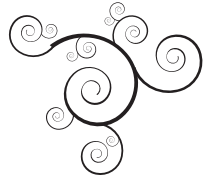
Όμως όλο και κάποιος θα έχει επιβιώσει. Δεν είναι δυνατόν να είναι η μοναδική στον πλανήτη. Άραγε είναι φίλος ή εχθρός; Κι αν τον συναντήσει, πώς θα το καταλάβει;

Πάντως προετοιμάστηκε: κλειδωμένες πόρτες, σφραγισμέ-

να παράθυρα. Όμως δεν υπάρχει εγγύηση. Το παραμικρό άνοιγμα προκαλεί εισβολή.

Ακόμα και στον ύπνο της τα αυτιά της ανιχνεύουν σαν ζώου για κάποιον ασυνήθιστο ήχο, για την παράξενη σιγή που προηγείται όταν ραγίζει ένας βράχος.

Μόλις τα μικρά πλάσμα παύουν το τραγούδι τους, σημαίνει ότι φοβούνται. Πρέπει να παρατηρείς τον ήχο του φόβου τους, έλεγε ο Αδάμ-Ένα.

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ, Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ

Πρόσεχε τις λέξεις. Πρόσεχε τι γράφεις. Μην αφήνεις ίχνη.

Αυτό μας έμαθαν οι Κηπουροί όταν ήμουν παιδάκι. Μας έλεγαν να βασιζόμαστε στη μνήμη μας, γιατί δεν έπρεπε να στηριζόμαστε σε οτιδήποτε γραπτό. Το Πνεύμα ταξιδεύει από στόμα σε στόμα, όχι από αντικείμενο σε αντικείμενο. Τα βιβλία καίγονται, το χαρτί ξεθωριάζει, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές καταστρέφονται. Μόνο το Πνεύμα ζει αιώνια και το Πνεύμα δεν είναι αντικείμενο.

Όσο για το γράψιμο, είναι επικίνδυνο γιατί διευκολύνει τους εχθρούς σου να σε εντοπίσουν, να σε κυνηγήσουν, να χρησιμοποιήσουν τα κείμενά σου για να σε καταδικάσουν. Αυτά τους έλεγαν οι Αδάμ και οι Εύες.

Όμως τώρα που μας ρούφηξε η Άνυδρη Πλημμύρα, ό,τι γράψιμο κι αν σημειώσω δεν κινδυνεύω, γιατί αυτοί που θα μπορούσαν να το στρέψουν εναντίον μου λογικά είναι νεκροί. Κι έτσι μπορώ να γράφω ό,τι θέλω.

Κι αυτό που γράφω είναι συνήθως το όνομά μου, στον τοίχο δίπλα στον καθρέφτη μ' ένα μολύβι ματιών. *Ρεν*. Το γράφω συνεχώς. *Ρενρενρενρεν*, σαν τραγούδι. Γιατί μπορεί να ξεχάσεις ποιος είσαι άμα σε τρώει η μοναξιά. Αυτό μου έλεγε η Αμάντα.

Δεν μπορώ να δω απ' το παράθυρο – είναι χτισμένο με υαλότουβλα. Δεν μπορώ να βγω, η πόρτα μου είναι κλειδωμένη απ' την έξω μεριά. Έχω ακόμα αέρα και νερό. Για όσο υπάρχει το ηλιακό σύστημα. Έχω και φαγητό. Ακόμα.

Είμαι τυχερή. Πραγματικά πολύ τυχερή. Να μετράς την τύχη σου, αυτό μου έλεγε η Αμάντα. Και το κάνω. Πρώτον δούλευα εδώ, στο Σκέιλς-Τέιλς όταν χτύπησε η Πλημμύρα. Δεύτερον στάθηκα ακόμα πιο τυχερή που μ' έθεσαν σε καραντίνα στη Ζώνη της Γλίτσας, γιατί έτσι σώθηκα. Είχε σκιστεί η βιοφόρμα μου γιατί ένας πελάτης το παρατράβηξε και με δάγκωσε ακριβώς ανάμεσα στις πράσινες πούλιες και περιμένα τα αποτελέσματα των εξετάσεών μου. Δεν ήταν σκίσιμο μ' εκκρίσεις υγρών ή μεμβράνες, ήταν στεγνό σκίσιμο, κοντά στον αγκώνα, κι έτσι δεν ανησύχησα. Όμως εξέταζαν τα πάντα για καλό και για κακό εδώ στο Σκέιλς. Έπρεπε να διαφυλάξουν τη φήμη τους: Μας γνώριζαν όλοι ως τα πιο καθαρά βρομοκόριτσα της πόλης.

Στο Σκέιλς-Τέιλς σε φρόντιζαν, ειλικρινά το έκαναν. Βέβαια άμα ήσουν ταλέντο. Καλό φαγητό και γιατρό αν τον χρειάζοσουν και φοβερά πουρμπουάρ, αφού έρχονταν εδώ οι καλύτεροι άντρες απ' το ΣώματωνΣωμάτων. Είχαμε καλή διοίκηση αν και βρισκόμαστε σε άθλια περιοχή – όλα τα κλαμπ στη γειτονιά Σεξ-Μαρτ ήταν. Είναι θέμα πρεστίτζ. Η αθλιότητα κάνει καλό στις μπίζνες, γιατί αν δεν υπάρχει κάτι ακραίο, κάτι ανατριχιαστικό ή πολύ κραυγαλέο, μια αίσθηση σκάρτου να σε διαχωρίζει απ' την καθημερινότητα του πελάτη, τότε ο άντρας θα πάει σπιτάκι του, στην κυρά του, με τη μάσκα στη μούρη και το άσπρο βρακί, θα έλεγε ο Μορντίς.

Ο Μορντίς πίστευε στα σταράτα λόγια. Ήταν στη δουλειά από παιδί κι όταν απαγόρεψαν τους νταβατζήδες και το εμπόριο του δρόμου (για τη δημόσια υγεία και την ασφάλεια των

γυναϊκών, όπως είπαν) κι έριξαν τα πάντα στο Σεξ-Μαρτ και το Σώματων Σωμάτων ανέλαβε τον έλεγχο, ο Μορντίς τα κατάφερε λόγω της πείρας του. «Το θέμα είναι ποιον ξέρεις», έλεγε. «Και τι ξέρεις για τον καθέναν τους». Κι ύστερα χαμογελούσε και σου 'ριχνε μια στον πισινό – μια αθώα φιλική κίνηση. Ποτέ δεν το παρατραβούσε με τα εργαζόμενα κορίτσια. Είχε ήθος.

Ήταν ένας τύπος όλο μούσκουλα, με ξυρισμένο κεφάλι και μαύρα λαμπερά μάτια σαν του μυρμηγκιού και μια χαρά όταν όλα πήγαιναν ρολόι. Όμως αγρίευε αν οι πελάτες γίνονταν βίαιοι. «Κανείς δεν πληγώνει τα διαμαντοκόριτσά μου», έλεγε. Ναι, αυτό ήταν θέμα τιμής για τον Μορντίς.

Επίσης δεν του άρεσε η χασούρα και μας έλεγε ότι ήμασταν πολύτιμα περιουσιακά στοιχεία της επιχείρησης. Μετά την οργάνωση του Σεξ-Μαρτ, όσοι έμειναν έξω απ' το σύστημα δεν ήταν απλώς παράνομοι, ήταν και αξιολύπητοι. Μερικές γυναίκες πραγματικά ερείπια, όλο αρρώστιες σέρνονταν στα δρομάκια ικετεύοντας για πελάτη. «Επικίνδυνη χασούρα», τις αποκαλούσαμε εμείς που δουλεύαμε στο Σκέιλς. Όμως δεν έπρεπε να ήμαστε τόσο σκληρές απέναντί τους. Έπρεπε να τις συμπονάμε, αλλά η συμπόνια θέλει δουλειά κι ήμαστε πολύ νέες.

Τη νύχτα που ξέσπασε η Άνυδρη Πλημμύρα περσίμενα τις απαντήσεις των εξετάσεών μου. Με είχαν στείλει βδομάδες τώρα στη Ζώνη της Γλίτσας, σε καραντίνα, για την περίπτωση που είχα κάτι μεταδοτικό. Μου έδιναν αποστειρωμένο φαγητό που περνούσε από μια πόρτα στον τοίχο, αλλά είχα κι ένα ψυγείακι με διάφορα σνακ και φιλτραρισμένο νερό. Είχα τα πάντα εκεί μέσα, αλλά βαριόμουν. Υπήρχαν και μηχανήμα-

τα γυμναστικής και γυμναζόμεουν ώρες ατέλειωτες, γιατί μια χορεύτρια μπάρας πρέπει να κρατιέται σε φόρμα.

Μπορούσες να δεις τηλεόραση ή παλιές ταινίες, ν' ακούσεις μουσική και να μιλήσεις στο τηλέφωνο. Και μπορούσες να επισκεφτείς τα άλλα δωμάτια του Σκέιλς απ' τις βιντεοθήκες του ίντερκομ. Μερικές φορές, όταν κάναμε το νούμερό μας στο κρεβάτι, εκεί που αναστενάξαμε ηδονικά στις κατάλληλες στιγμές, κλείναμε και το μάτι για κάποια από μας που ήταν καραντίνα στη Ζώνη της Γλίτσας. Ξέραμε πού βρισκονταν οι κρυμμένες κάμερες παρακολούθησης στα ταβάνια, χωμένες στη διακόσμηση από δέρμα φιδιού ή φτερά. Το Σκέιλς ήταν μια μεγάλη οικογένεια κι έτσι ακόμα κι όταν σε έβαζαν καραντίνα, ο Μορντίς ήξερε να σε ξεγελάει για να νιώθεις ότι συμμετείχες στην καθημερινότητα του μαγαζιού.

Μ' έκανε να αισθάνομαι ασφάλεια το αφεντικό. Ήξερα ότι αν είχα μπελάδες, μπορούσα να βασιστώ πάνω του. Ελάχιστοι άνθρωποι στη ζωή μου ήταν ικανοί να με στηρίξουν. Τις περισσότερες φορές η Αμάντα. Μερικές φορές ο Ζεμπ. Και η Τόμπι. Ποιος να το φανταστεί αυτό για την Τόμπι, που ήταν τόσο σκληρή και άγρια. Κι όμως. Άμα πνίγεσαι, δε θες ένα χαλαρό ή σπασμένο χέρι – θες μπράτσα.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΚΗΡΥΚΑΣ: ΑΔΑΜ-ΕΝΑ

Αγαπητοί Φίλοι, αγαπητά Αδελφά Πλάσματα, αγαπητά Αδελφά Θηλαστικά,

Την Ημέρα της Δημιουργίας, πριν από πέντε χρόνια, αυτός ο δικός μας Βραχοταρατσόκηπος της Εδέμ ήταν μια τοιμεντένια έρημος, που κόχλαζε περιορισμένη ανάμεσα στις παραγκουπόλεις και στην αποπνικτική κακία. Όμως τώρα ανθίζει σαν τριαντάφυλλο.

Καλύπτοντας τέτοιες στέρφες ταράτσες με πράσινο, βάζουμε το δικό μας πετραδάκι για τη λύτρωση της Θεϊκής Δημιουργίας απ' την αποσύνθεση και τη στειρότητα που υπάρχει γύρω μας και ταυτόχρονα τρεφόμαστε με αμόλυντες τροφές. Μερικοί θα θεωρήσουν τις απόπειρές μας μάταιες, αλλά αν όλοι ακολουθούσαν το παράδειγμά μας, τι υπέροχη αλλαγή θα συντελούνταν στον αγαπημένο μας Πλανήτη! Έχουμε πολλή και σκληρή δουλειά μπροστά μας, όμως μη φοβάστε, φίλοι μου, γιατί θα προχωρήσουμε δυναμικά.

Χαίρομαι που θυμηθήκαμε όλοι να φορέσουμε καπέλο για τον ήλιο.

Τώρα ας στρέψουμε τη σκέψη μας στην ετήσια γιορτή της Ημέρας της Δημιουργίας.

Οι Ανθρώπινες Λέξεις του Θεού καταγράφονται στη Δημιουργία με τρόπο κατανοητό απ' τους παλαιούς ανθρώπους. Δεν υπάρχουν αναφορές για γαλαξίες ή γονίδια, επειδή αυτοί οι όροι θα τους προξενούσαν τεράστιο μπέρδεμα! Ωστόσο μήπως αυτό σημαίνει ότι πρέπει να θεωρήσουμε επιστημονική πραγματικότητα την ιστορία ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε σε έξι μέρες, με αποτέλεσμα να γελοιοποιήσουμε τα αποδεκτά στοιχεία; Ο Θεός δε χωράει στη στενομυαλιά κυριολεκτικών ή υλιστικών επεξηγήσεων ούτε μετριέται με τα Ανθρώπινα μέτρα και σταθμά, αφού οι ημέρες Του είναι αιώνες και χίλιοι δικοί μας αιώνες είναι ένα απόγευμα για Εκείνον. Αντίθετα με κάποιες άλλες θρησκείες, εμείς ποτέ δεν πιστέψαμε ότι εξυπηρετούμε θεϊκούς σκοπούς, ψευδόμενοι στα παιδιά μας για τη γεωλογία.

Θυμηθείτε τις πρώτες φράσεις εκείνων των Ανθρώπινων Λέξεων του Θεού: Η Γη δεν έχει σχήμα, είναι κενή και τότε ο Θεός εμφυσά ύπαρξη στο Φως. Αυτή είναι η στιγμή που η επιστήμη ονομάζει «Μεγάλη Έκρηξη», λες κι έγινε σεξουαλικό όργιο. Ωστόσο και οι δύο αφηγήσεις συμπιπτουν σε ένα και το εξής: Σκοτάδι. Και σ' ένα δευτερόλεπτο, Φως! Προφανώς η Δημιουργία είναι μια διαρκής διαδικασία, απόδειξη ότι κάθε στιγμή γεννιούνται καινούρια αστέρια. Οι Ημέρες του Θεού δεν είναι συνεχείς, Φίλοι μου. Κινούνται σε συγκλίνουσες παράλληλες, η πρώτη και η τρίτη, η τέταρτη και η έκτη. Όπως μας έχουν πει, καταγόμαστε απ' το Πνεύμα και πρέπει να αποικήσουμε τη Γη.

Μας είπαν ότι στην πέμπτη ημέρα των Δημιουργικών δραστηριοτήτων του Θεού τα Ύδατα έφεραν Πλάσματα και την έκτη ημέρα η ξηρά κατοικήθηκε από Ζώα και Φυτά και Δέ-

ντρα και όλα ευλογήθηκαν και τους είπε ο Θεός να πολλαπλασιαστούν. Και τελικά ο Αδάμ, δηλαδή το Ανθρώπινο Είδος, δημιουργήθηκε. Σύμφωνα με την Επιστήμη, αυτή ακριβώς είναι η σειρά με την οποία εμφανίστηκαν τα διάφορα είδη στον Πλανήτη, τελευταίος ο Άνθρωπος. Ή περίπου η ίδια σειρά.

Και τι γίνεται μετά; Ο Θεός φέρνει μπροστά στον Αδάμ όλα τα ζώα ώστε να δει πώς εκείνος θα τα ονομάσει. Όμως γιατί δεν ήξερε ήδη ο Θεός ποια ονόματα θα διάλεγε ο Αδάμ; Η μόνη απάντηση είναι ότι ο Θεός έδωσε στον Αδάμ την ελεύθερη βούληση κι έτσι ο Αδάμ μπορούσε να κάνει πράγματα που ο Θεός δεν ήταν σε θέση να προβλέψει εκ των προτέρων. Να το σκεφτείτε αυτό την επόμενη φορά που θα σας έρθει η επιθυμία να φάτε κρέας ή να ποθήσετε υλιστικά πλούτη. Ακόμα και ο Θεός δε γνωρίζει πάντα την επόμενη σας πράξη!

Ο Θεός πρέπει να έπεισε τα Ζώα να μαζευτούν μιλώντας τους απευθείας, όμως τι γλώσσα χρησιμοποίησε; Δε μίλησε Εβραϊκά, Φίλοι μου. Ούτε Ελληνικά ή Λατινικά ούτε Αγγλικά, Γαλλικά ή Ισπανικά ή Αραβικά ή Κινέζικα. Όχι. Κάλεσε τα Ζώα μιλώντας στις δικές τους γλώσσες. Μίλησε στο Ελάφι Ελαφίσια, στην Αράχνη Αραχνίσια, στον Ελέφαντα Ελεφαντινά, στον Ψύλλο Ψυλλικά, στη Σαρανταποδαρούσα Σαρανταποδιανά, στο Μυρμήγκι Μυρμηγκική. Έτσι πρέπει να έγινε.

Και οι πρώτες λέξεις που είπε ο Αδάμ ήταν τα ονόματα των Ζώων – η πρώτη στιγμή της Ανθρώπινης γλώσσας. Σε αυτή την κοσμική στιγμή ο Αδάμ διεκδικεί την Ανθρώπινη ψυχή του. Ελπίζουμε ότι το να ονομάζεις σημαίνει και να συστήνεσαι, να χαιρετάς, να έλκεις κάτι προς τα σένα. Ας φανταστούμε τον Αδάμ να ανακοινώνει τα Ονόματα των Ζώων με αγάπη και χαρά, σαν να εννοεί: Καλώς τα πολυαγαπημένα μου πλάσματα. Καλωσήρθατε! Ως εκ τούτου η πρώτη πράξη του Αδάμ προς τα Ζώα ήταν πράξη αγάπης και καλοσύνης

και αδελφοσύνης, γιατί ο Άνθρωπος προ της Πτώσης του δεν ήταν σαρκοφάγο. Και τα Ζώα το ήξεραν αυτό και γι' αυτό δεν το έβαλαν στα πόδια. Άρα πρέπει να ήταν μια ανεπανάληπτη Ημέρα – μια ειρηνική συγκέντρωση, όπου ο Άνθρωπος αγκάλιασε κάθε ζωντανή οντότητα επί Γης.

Πόσο πολλά αγαπημένα Αδελφά Θηλαστικά και Αδελφά Θηητά Όντα έχουμε χάσει. Πόσο πολλά καταστρέψαμε με τη θέλησή μας! Πόσο πολλά πρέπει να επαναφέρουμε εντός μας!

Η ώρα της Ονοματοδοσίας δεν έχει τελειώσει, Φίλοι μου. Υπό το Βλέμμα Του ίσως ακόμα να βρισκόμαστε στην έκτη Ημέρα Του. Στην Αυτοσυγκέντρωσή σας, φανταστείτε τον εαυτό σας προστατευμένο σ' αυτή την ανακουφιστική στιγμή. Απλώστε τα χέρια προς εκείνα τα γλυκά μάτια που σας κοιτάζουν με τόση εμπιστοσύνη. Μια εμπιστοσύνη που δεν έχει ακόμα διαρραγεί από αιματοχυσία και λαιμαργία και υπεροψία και αποστροφή.

Πείτε τα Ονόματά Τους.

Ελάτε να υμνήσουμε.

ΟΤΑΝ Ο ΑΔΑΜ Ο ΠΡΩΤΟΣ

Όταν ο Αδάμ ο Πρώτος πήρε ανάσα ζωής
σ' εκείνο τον χρυσαφένιο τόπο,
έζησε εν ειρήνη με Πτηνά και Θηρία
και κοιτούσε το Πρόσωπο του Θεού.

Το Πνεύμα του Ανθρώπου έγινε ομιλία
και ονόμασε κάθε Πλάσμα αγαπητό.
Και ο Θεός ζήτησε συντροφικότητα
και μαζεύτηκαν όλα δίχως φόβο.

Κι έπαιζαν, τραγουδούσαν και πετούσαν
και κάθε κίνηση ήταν ένας ύμνος
στη μεγαλειώδη δημιουργικότητα του Θεού
που γέμιζε εκείνες τις πρώιμες ημέρες.

Αλίμονο, στις μέρες μας πόσο μικρή, πόσο ποταπή
κατάντησε η σπορά της Δημιουργίας,
επειδή ο Άνθρωπος ρήμαξε τη συντροφικότητα
με φονικό, λαγνεία και πλεονεξία.

Αγαπημένα Πλάσματα που υποφέρετε εδώ,
πώς θα επαναφέρουμε την Αγάπη;
Θα σας Ονομάσουμε μέσα στις Καρδιές μας
και θα σας πούμε Φίλους και πάλι.

Απ' το άγραφο βιβλίο *Ύμνοι των Κηπουρών του Θεού*

Σε ένα όχι και τόσο μακρινό μέλλον, η οικολογική καταστροφή και η εξαθλίωση της ανθρωπίνης ύπαρξης αποτελούν πλέον γεγονός. Ο Αδάμ-Ένα, ο καλοσυνάτος ηγέτης των *Κηπουρών του Θεού*—μιας παραθρησκευτικής σέκτας που έχει αφιερωθεί στη συμφιλίωση της επιστήμης και της θρησκείας, καθώς και στη διατήρηση των φυτικών και ζωικών ειδών—είχε προβλέψει από καιρό μια φυσική καταστροφή, που θα άλλαζε τη μορφή της Γης. Και δυστυχώς επαληθεύεται. Μόνο δύο γυναίκες φαίνεται να έχουν επιζήσει: η Ρεν, μια νεαρή χορεύτρια που είχε βρει καταφύγιο σε στριπτιζάδικο, και η Τόμπι, μέλος της σέκτας *Κηπουροί του Θεού*, που έχει απομονωθεί σ' ένα πολυτελές σπα.

Άραγε υπάρχουν άλλοι επιζήσαντες; Η κολλητή της Ρεν; Ο αγαπημένος της Τζίμι; Καθώς ο Αδάμ-Ένα και οι οπαδοί του προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα σ' ένα μεταλλαγμένο κόσμο, η Ρεν και η Τόμπι θα πρέπει να ανακαλύψουν κι αυτές νέο νόημα στη ζωή τους.

**Σκοτεινό, τρυφερό, βίαιο και ενίοτε ξεκαρδιστικό,
Η ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΗΜΜΥΡΑΣ είναι το πιο λαμπρό
δείγμα γραφής της ευφρούς και πολυβραβευμένης
Μάργκαρετ Άτγουντ.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08440

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ